

РЕШЕНИЕ

№ 498

гр. гр.Н., 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Н., VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Сияна Ст. Д.

при участието на секретаря Маринета Д. Шаренкова
като разгледа докладваното от Сияна Ст. Д. Гражданско дело №
20232150100511 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 от ГПК.

Производството по делото е образувано по искова молба вх. № 4753/17.05.2023 г. на И. Н. Т., ЕГН *****, чрез адв. Б. В. от БАК срещу О.Н., ЕИК ****, с адрес в гр. Н., ул. „Е.“ № **, представлявана от кмета – Н.Д., с която се иска от съда да приеме за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 1230,50 лева - главница, представляваща трудово възнаграждение за месец октомври 2022 г.; 40,22 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 06.11.2022 г. до 23.02.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 24.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането; като за посочените вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 68/27.02.2023 г. по ч.гр.д. № 145/2023 г. по описа на Районен съд - Н.. Претендират се съдебни разноски.

Излагат се твърдения, че между страните съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищецът заемал длъжността директор на Общинско предприятие „Управление на отпадъците – Н.“, прекратено на 01.11.2022 г. Заявява се, че последното дължимо от страна на работодателя трудово възнаграждение по договора в размер на 1230,50 лева, дължимо за м. 10.2022 г., останало неизплатено. Вземанията на ищеца за главницата и лихва за забава били заявени по реда на чл. 410 от ГПК, но предвид депозирано в срок възражение от длъжника-ответник, за ищеца се породил интерес от завеждане на установителен иск по чл. 422 от ГПК.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, с който се изразява становище за неоснователност на иска, като се посочва, О.Н. е ненадлежен ответник, доколкото работодател на ищеца било Общинско предприятие „Управление на отпадъците – Н.“. Не се оспорва факта, че ищецът заемал длъжността директор на Общинско предприятие „Управление на отпадъците – Н.“, нито че трудовото му правоотношение е прекратено на 01.11.2022 г. Възразява се по

размера на претенцията, като се сочи, че след заплащане на данъци и осигуровки, дължимата за изплащане сума е в по-малък размер. Моли се за решение в полза на ответника.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От приетото за послужване ч.гр.д. № 145 по описа за 2023 г. на Районен съд - Н., се установява, че за процесните суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 68/27.02.2023 г. С оглед постъпило в срок възражение срещу заповедта от страна на ответната община, на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК заповедният съд е указал на заявителя – ищец да предяви иск за установяване на вземанията си. В дадения от съда едномесечен срок е предявен искът с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, който има за предмет вземания, идентични на тези, предмет на издадената заповед за изпълнение. Поради изложените съображения, съдът намира, че предявеният иск е допустим.

Видно от приетите като доказателство по делото трудов договор № 49/08.05.2019 г., допълнително споразумение № 328/01.04.2022 г., заповед № **6/31.10.2022 г. на кмета на О.Н. и уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ, ищецът И. Т. е заемал длъжността „директор“ на ОП „Управление на отпадъците – Н.“ за периода 08.05.2019 г. – 01.11.2022 г., като трудовото му правоотношение с работодателя е прекратено по взаимно съгласие. Страните не спорят, че ищецът е полагал труд в общинското предприятие на посочената длъжност и за описания период, като видно от представения трудов договор същият е сключен с кмета на О.Н., в качеството му на законен представител на ответната община. Съгласно приетото допълнително споразумение основното трудово възнаграждение на ищеца е определено, считано от 01.03.2022 г. в размер на 1150 лева с допълнително възнаграждение от 80,50 лева или общо възлизащо на сумата от 1230,50 лева месечно.

Съгласно приобщен по делото фиш /л. 15/, издаден от ОП „Управление на отпадъците – Н.“, на ищеца и за месец октомври 2022 г. е изплатена сумата от 4715,83 лева, при направени удържки в размер на 703,76 лева за здравна осигуровка, ДЗПО, ДОО+ПКБ, данък по чл. 42 от ЗДДФЛ, профсъюзен членски внос, ДЗПО върху социални разходи, ДОО върху социални разходи и ЗОВ върху социални разходи.

От приети преводни и платежни нареждания /л. 16-26 от делото/ се установява, че към ФНС ДУО, КНСБ – Н. и ТД НАП Бургас са извършени от ОП „Управление на отпадъците – Н.“ съответните плащания за м. октомври 2022 г., като на ищеца Т., по банков път, е изплатена сума в размер на 3748,38 лева.

Видно от решение № 997, протокол № 28/19.12.2014 г. на Общински съвет – Н., със същото е създадено ОП „Управление на отпадъците – Н.“, приет е правилник за организация на дейността му, определени са предмет на дейността му и численост на персонала, като на основание чл. 55 от ЗОС на кмета на О.Н. е възложено да назначи директор на предприятието, като сключи с него договор по реда на КТ. Съгласно чл. 9 и чл. 10 от приетия с решението на общинския съвет правилник на ОП „Управление на отпадъците – Н.“, същото се ръководи и представлява от директор, назначен от кмета на общината.

По делото бе изготвена и приета без възражения на страните съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице Т. С., която съдът кредитира изцяло с доверие, като компетентно и обективно изготвена. Експертът е дал заключение, поддържано в

съдебно заседание, че сумата, дължима на основание трудовия договор в полза на ищеца за м.октомври 2022 г. е възлизала в размер на 4715,83 лева, като на 08.12.2022 г. на ищеца са изплатени обезщетения по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер от 3748,38 лева, като не са налице доказателства да е изплатено дължимото нетно трудово възнаграждение за същия месец в размер на 967,45 лева. В съдебно заседание вещото лице поддържа извода, че всички дължими данъци, осигуровки и удържки въз основа на възнаграждението са внесени от работодателя, като така от общо дължимото брутно трудово възнаграждение на ищеца за месец октомври 2022 г. в размер на 1230,50 лева е останала за изплащане сумата от 967,45 лева – чиста сума за получаване от служителя.

При така установеното от фактическа страна, за съдът се налагат следните правни изводи:

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 128, ал. 1, т. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

За успешното провеждане на искова претенция с основание чл. 128, ал. 1, т. 2 от КТ в тежест на ищеца е в условията на пълно и главно доказване да установи следните правопораждащи факти: че е полагал труд през процесния период, както и размера на претендираното възнаграждение, а във връзка с претенцията за мораторна лихва: че работодателят виновен е изпаднал в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на трудово възнаграждение, срока на забавата и размера на дължимото обезщетение за забава.

При условията на насрещно доказване, ответникът следва да установи надлежното изплащане на претендираното трудово възнаграждение, както и направените възражения.

Между страните по делото не е спорно, че ищецът е полагал труд през месец октомври 2023 г. на длъжност директор на ОП „Управление на отпадъците – Н.“. Това обстоятелство е видно и от ангажирания фиш за м. октомври 2022 г., съгласно който на ищеца е начислено трудово възнаграждение, въз основа на което ОП „Управление на отпадъците – Н.“ е направило и разплатило към държавата и правоимащите лице следващите се по закон удържки. Не се спори и относно размера на дължимото трудово възнаграждение в полза на ищеца за м. октомври 2022 г., а именно – 1230,50 лева брутен размер, установен от всички писмени доказателства и експертното заключение.

Основното възражение на ответната община е, че не се явява надлежен ответник по исковете, доколкото твърди, че работодател на ищеца е ОП „Управление на отпадъците – Н.“, като в тази връзка се позовава на Тълкувателно решение № 1/2010 от 30.03.2012 г. по т.д. 1/2010 г. на ОСГК на ВКС.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в пар.1 т.1 от ДР на КТ работодател е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание /предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни, където се полага наемен труд/, което самостоятелно наема работници или служители за полагане на наемен труд по трудово правоотношение. В случаите, при които работодател не е физическо лице, а друго от неизчерпателно изброените в посочената разпоредба образувания, трудов договор с него се сключва чрез определено по предвидения в закон или устав ред лице, оправомощено с работодателска власт. В този ред на мисли, с разясненията дадени в мотивите на цитираното тълкувателно решение, Върховният касационен съд е приел, че в случаите, когато се касае до трудов договор, сключен при условията на чл. 61, ал. 2 от КТ, овластен от закона едноличен

орган на изпълнителната власт, висшестоящ спрямо работодателя, сключва трудови договори за длъжности в представлявания работодател, като така възниква трудово правоотношение с учредението или предприятието, в което се полага труд от служителя.

В тази връзка, за да се прецени дали О.Н. е пасивно легитимирана да отговаря по предъявените установителни искове, съдът намира, че е нужно да се изследва правната природа на общинското предприятие и правоотношението, което възниква по повод възлагане на управлението му.

Съгласно чл. 51, ал. 1 от ЗОС, общината може да създава общински предприятия, чрез които да осъществява дейности по смисъла на чл. 53 от ЗОС. Тези предприятия са специализирани звена на общината, които осъществяват дейността си, чрез разходване на делегиран от общината бюджет. Именно такова предприятие се явява ОП „Управление на отпадъците – Н.“, което е създадено с решение на Общински съвет – Н. и с определен предмет на дейност – управление, експлоатация и поддържане на Претоварна станция – Н.; уплътняване и претоварване на битовите отпадъци на специализирани контейнери; транспортиране на контейнерите с отпадъци до регионалното депо; третиране на строителни отпадъци. Съгласно правилника за дейността си, предприятието включва в структурата си щатна численост от 38 длъжности, сред които и длъжността „директор“. По силата на закона – чл. 55 от ЗОС, директорите се назначават от кмета на общината и по ред, определен от общинския съвет. В случая с решение на Общински съвет – Н. е възложено на кмета на О.Н. да сключи договор по реда на КТ с директора на ОП „Управление на отпадъците – Н.“.

На съда е известна практиката на съдилищата, включително на ВКС, съгласно която се приема, че правоотношението, което се създава при възлагане на управлението, както на търговско дружество, така и на държавно или общинско предприятие /включително когато последното е такова по чл. 51-55 от ЗОС/, не е трудово правоотношение, а има мандатен характер и се регламентира от нормите на гражданското, респ. и на търговското право. Застъпва се още, че това правоотношение се урежда с договор за възлагане на управлението, който е мандатен договор – договор за поръчка и съществена негова характеристика е равнопоставеността на страните по него, поради което лицето, на което е възложено управлението на съответното дружество или предприятие, няма качеството на работник или служител по смисъла на Кодекса на труда.

В случая обаче и след задълбочен анализ на представения по делото договор, съдът достигна до извода, че същият е трудов по своето съдържание. Това е така, доколкото договорът за управление предполага възлагане постигането на определена икономическа цел /резултат/ и/или реализирането на печалба, при определени изначално параметри. Не такъв е процесният случай, предвид факта, че ОП „Управление на отпадъците – Н.“, съгласно предмета си на дейност, не предоставя платени услуги на обществеността, не реализира приход, съответно единствено разходва делегирания си бюджет при осъществяване дейността си по управление отпадъците на О.Н. и експлоатацията и поддръжката на Претоварна станция – Н.. В тази връзка и резонно с решение на общинския съвет е възложено сключването на трудов договор с управителя, като видно от сключения между кмета на О.Н. и ищеца договор, същият урежда единствено място на работа, работно време, продължителността му, трудово възнаграждение, периодичност на плащането му и отпуски. Отсъства каквото и да е съдържание за постигане на бизнес задачи, липсват финансови параметри или задължения за определена производителност, печалба или

инвестиции, поради което настоящият съд приема категорично, че възникналото въз основа на него правоотношение е трудово, регламентирано от КТ, и не се касае до договор за управление /в този смисъл определение № 727/17.10.2017 г. по гр.д. № 1294/2017 г. по описа на ВКС, III-то ГО/.

Във връзка с горното, съдът намира, че в случая се касае до трудов договор, сключен между кмета на О.Н. и ищеца Т. по реда на чл. 61, ал. 2 от КТ вр. чл. 55 от ЗОС, предвид което и възражението на ответника за отсъствие на пасивна процесуална легитимация се явява основателно. Действително, по силата на закона и взетото решение от общинския съвет, кметът, като едноличен орган на изпълнителната власт, висшестоящ спрямо общинското предприятие, е сключил трудов договор с ищеца и го е назначил на длъжността „директор“, но предвид факта, че длъжността попада в структурата на предприятието, възнаграждението му е изплащано от делегирания бюджет на предприятието, като именно при него е полаган и труд от страна на ищеца, вкл. през м. октомври 2022 г., то ОП „Управление на отпадъците – Н.“ се явява и негов работодател по смисъла на пар.1 т.1 от ДР на КТ.

По изложените съображения предявените искове се явяват неоснователни, като неправилно насочени срещу О.Н., която не се явява надлежен ответник по делото. Поради факта, че производството е по реда на чл. 422 от ГПК, това обстоятелство не подлежи на изправяне, уточняване и промяна, като единствен възможен изход е постановяване на краен съдебен акт, с оглед събраните доказателства. Изхода от спора не пречатства ищеца да претендира правата си в нов съдебен процес по иск, насочен срещу надлежния ответник.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответната община се следва присъждането на съдебни разноски в размер на 400 лева, включващи заплатен депозит за възнаграждение на вещо лице /300 лева/ и определеното от съда полагаемо юрисконсултско възнаграждение /100 лева/. Съдът, като съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от ЗПП, Наредба за заплащането на правна помощ, материалния интерес по делото и ниската фактическа и правна сложност на делото, намира, че за осъществяването в полза на ответника процесуално представителство от юрисконсулт следва да определи възнаграждение в минималния размер от 100 лева.

Що се отнася до дължимите държавни такси за производството по настоящото дело и предхождащото го заповедно такова, съдът съобразявайки разпоредбата на чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, намира, че същите следва да останат в тежест на бюджета на съдебната власт.

Мотивиран от горното и на основание чл. 422 от ГПК, Н.ският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **И. Н. Т., ЕГН *******, чрез адв. Б. В. от БАК срещу **О.Н., ЕИК ******, с адрес в гр. Н., ул. „Е.“ № **, представлявана от кмета – Н.Д., искове с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 128, ал. 1, т. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 1230,50 лева - главница, представляваща трудово възнаграждение за месец октомври 2022 г. и по трудов договор № 49/08.05.2019 г. и допълнително споразумение № 328/01.04.2022 г. към него; 40,22 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 06.11.2022 г. до 23.02.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 24.02.2023 г. до окончателното изплащане на

вземането; като за посочените вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 68/27.02.2023 г. по ч.гр.д. № 145/2023 г. по описа на Районен съд - Н., като **НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ**.

ОСЪЖДА И. Н. Т., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплати на **О.Н.**, ЕИК ****, сумата от 400 /четиристотин/ лева - направените по делото съдебни разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от датата 30.11.2023 г., посочена в съдебното заседание от 16.11.2023 г.

Съдия при Районен съд – Н.: _____